

hij telkens de gestoken turf op zijn kruiwagen . . .

Toen wij voorbijkwamen groette hij even — werkte dadelijk weer door.

„Dáár woont-ie”, wees m'n vriend. 'n Schuit, die in de wijk lag. 'n Kleine tjalk.

„'s Zomers graven — 's winters turf varen,” verklaarde hij verder. „'t Is een ijverige kerel, da's vast.”

Vlak bij de schuit keek ik geïnteresseerd naar deze drijvende woning van een man, die in 't veen zelfs den Zaterdag- ochtend werkte. 'n Vrouw op het achterdek, was aan 't boenen.

Op 'n plank aan de voorplecht stond

de naam: „Arbeid en Welvaart”.

En plotseling sloeg het me, hoe juist die naam was . . .

Arbeid — de veenkoloniaal ziet er niet tegen op. 'n Stug, stoer volk van harde werkers vind je hier . . . Maar niet òm den arbeid, 't gaat om de welvaart . . . Die zullen ze dwingen, door hun arbeid . . . Maar de arbeid voorop . . . Arbeid en Welvaart . . .

Toen we terugreden keek ik met verdubbelde interesse naar alles wat in de reeds ontgonnen en gecultiveerde veenkoloniën daarvan getuigde.

KERSTGEDACHTEN

De donkre wolken trekken
voorbij mijn raam en gaan
met angst en smart belaan
de grauwe kim bedekken.

De nacht komt en het duister
daalt neder op de stad.
De wind speelt met een blad.
De boomen staan ontlusterd.

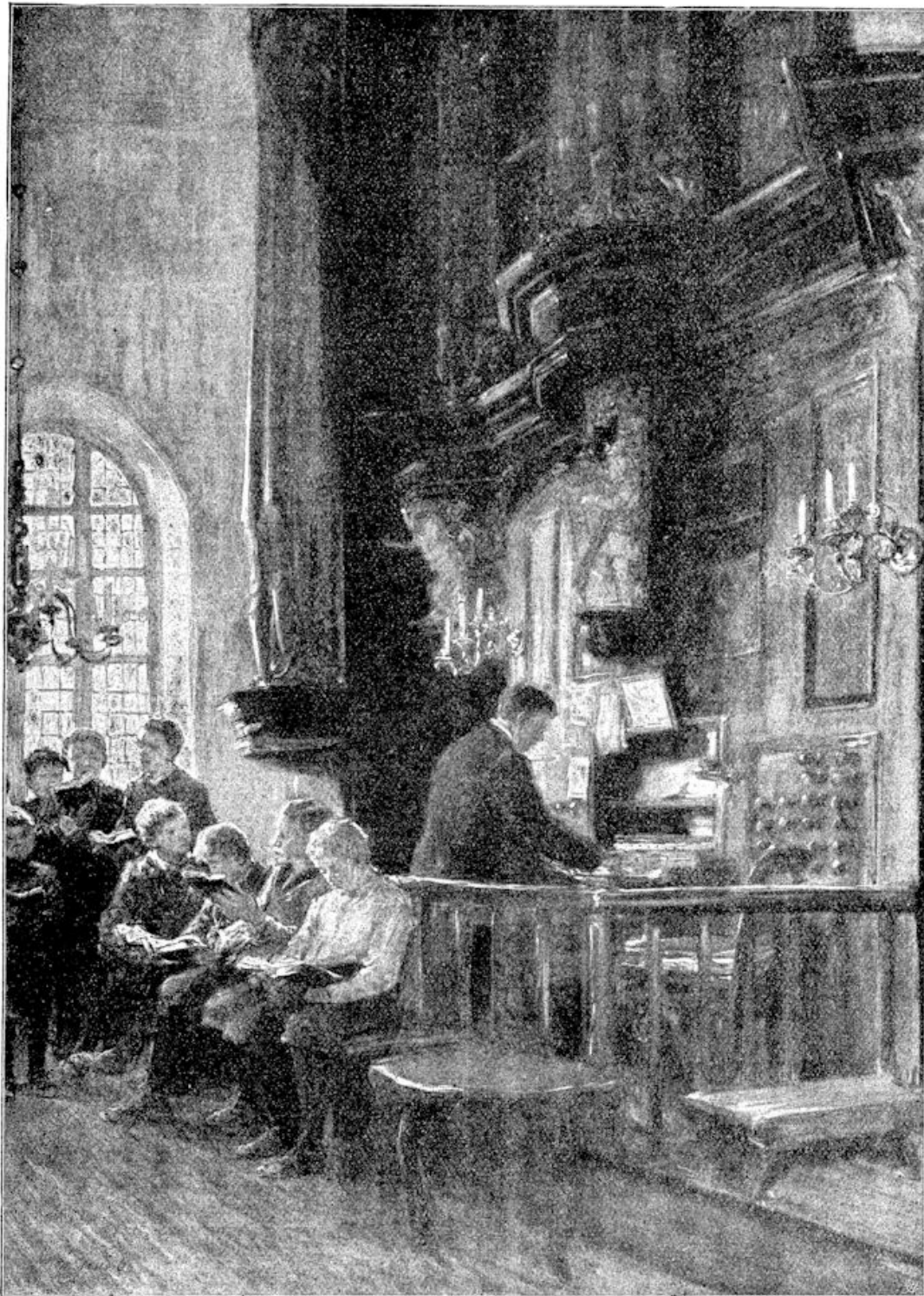
Nu zou toch aan den hemel
een ster te fonklen staan?
Een licht moest opengaan
boven al 't stergewemel.

Nu moest toch blijdschap beven
diep in mijn donker hart?
O Kind om zooveel smart
der menschen prijsgegeven!

Wie ben ik, dat ik vragen
dorst naar Uw lichte lach?
Moeder — dat ik Uw Zoon mag
in mijn armen dragen.

De donkre wolken trekken
over mijn leven heen.
O Kind, gij kunt alleen
de hemel mij ontdekken.

JAN H. DE GROOT

VOORBEREIDING VOOR HET KERSTFEEST